

endnu længere bort fra det oprindelige. Det er den anden Grund, som gør, at det ikke kan blive noget godt Forlig, som skal fremmes i denne Samling. Men saa er der endelig en tredje Grund, og jeg tror, at det ikke er den mindst vægtige. Det er den, at de Herrer slet ikke have noget Mandat til at slutte Forlig med Ministeriet Estrup og med dette System, de Herrer have slet ikke noget Mandat til at træffe en saadan Overenskomst i denne Vinter. Dette Mandat skal de dog have fra deres Vælgere — andetsteds kunne de ikke saa noget Mandat — men sidst vi vare til Valg, gik de Herrer jo ikke ud og spurgte Vælgerne, om de vare til Sinds at slutte Forlig med Ministeriet, eller om de vare til Sinds at lade Dem arbejde paa en ordinær Finanslov til dette Ministerium og til dette System, og De fik ikke noget saadant Mandat fra Deres Vælgere. Det har ogsaa vist sig tydelig nok i denne Sommer, at moderate Vælgere, baade offentligt og ellers, have udtalt sig om, at det var ikke det, de ventede af deres Folketingsmænd, at det Arbejde, som skulde gøres herinde, skulde ende i Forligsforhandlinger. Af disse Grunde er det min Overbevisning, at hvis det virkelig lykkes at gennemføre det Forlig, som de to Herrer, der nu nylig have talt, haabe skal føres igennem i denne Vinter, saa vil det for Landet og især for den almindelige Valgret være en Ulykke, og derfor ønske vi, at det ikke maa lykkes. Vi ønske meget vel en Ende paa denne Politik, vi ønske meget vel, at det en Gang maa gaa op for Folk baade her i Salen og udenfor, at der ikke er andet at gøre, naar man vil en Overenskomst med Landstinget, som vi jo alle ville, end at sige rent ud: Vi ville en Overenskomst med Landstinget under et grundlovstro Regimente — og ellers ikke. Det er den store Forstel. Nu kan det gerne være, at der fra Højres Side i Førstningen kan ske Tilbød til at lade Vinierne stilles, som det ærede Medlem for Bræstø Amts 6te Valgkreds sagde, men jeg tror, at Forholdene her i Landet da igen ville drive Højre tilbage, og at det ikke vil være muligt igen at komme længere bort eller at opretholde Provisoriet her i Landet. Det vil ikke være muligt, fordi det er et Regimente, som i sig selv er urimeligt, og som bliver mere og mere urimeligt Dag for Dag, og som økonomisk er uforvarligt og bliver det mere og mere Dag for Dag. Det er jo ved at gaa op for mange — man kan vel sige for de fleste — her i Landet, hvor uforvarligt, og saa økonomisk taget, dette Regimente er, som er ført her i de senere Aar, og det er vel egentlig en af de Grunde,

som ligger under Agravbevægelsen. Agravbevægelsen skal jeg for øvrigt ikke komme ind paa at tale om her. Jeg for mit Vedkommende har mest Øyst til at vente, til jeg ser, hvilket Program den kommer med. Men jeg vil sige, det er ved at gaa op, tror jeg, for de fleste her i Landet, at der er en virkelig slet økonomisk Politikk, Provisoriet fører med sig, og allerede denne Erkendelse, som mere og mere vinder Indgang, vil ogsaa vise sig stærkt nok til at træde ind på Højre tilbage, om det skulde komme i Tanker om at stramme Kravene, fordi man rent og stærkt forlanger, at Overenskomsten skal træffes under et grundlovstro Ministerium. Jeg tror, at selv om der ved et saadant Forlangende kunde komme en Smule Krigerstid op hos Højre, vilde den snart afløses af Slaphed igen.

Der er af de to ærede Talere, som have talt før mig, talt en Del om vor økonomiske Stilling her i Landet. Jeg skal ikke komme meget ind derpaa, jeg skal udelade en Del af det, som jeg ellers havde tænkt paa at drage frem, men jeg vil dog sige, at naar vi se hen til, hvilke Udgifter der nu anvendes her i Landet, og hvilke Skatter vi svare ifølge Finansloven, saa bærer dette, synes det mig, stærkt Vidne om, at vi trænge meget haardt til at komme ind ogsaa paa en anden økonomisk Politikk og navnlig paa en Sparommelighedspolitik. En saadan Sparommelighedspolitik kan jo ikke føres uden Folketingets Hjælp, det vilde være haaløst for det høje Ministerium at føre en Sparommelighedspolitik, naar det ikke har Støtte her i Folketinget. Og at Folketinget skulde spare under de nuværende Forhold, hvor det aldeles er ude af Maadighed over Rassen, kan man ikke forlange. Folketinget staar i saa Henseende omtrent som en Sparommelig Kone, der har en fordrunken Mand. Man ser paa Finansloven lidt til, hvad det fører til med Ministeriets Sparommelighed. I Jor fremlagde den højtærede Konseilspræsident et Finanslovsforslag med over 1,300,000 Kr. Overskud. I Aar — og jeg er overbevist om, at den højtærede Finansminister ogsaa i Aar har gjort alt for at spare — er Overskuddet svundet ind til 354,000 Kroner. Nu maa man jo forudsætte, at naar Finansministeren kommer her med et Finanslovsforslag, er det hans allerhøjeste Ønske, at Rigsdagen uden videre skal sige Ja til dette Forslag, rent blankt og klart, saa at han kan saa det vedtaget som Lov, saaledes som han kommer med det; man kan ikke antage, at nogen Finansminister kan have et højere Ønske end dette. Men vedtage vi det Forslag, der her ligger for